СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXV. Ч. 53. Джерзи Сіті, Н. Дж., понеділок, 7. марта, 1927. VOL. XXXV. No. 53. Jersey City, N. J., Monday, March 7, 1927. THREE CENTS

ПОБІДА ОБСТРУКЦІЇ В СЕНАТІ

ОБСТРУКЦІЯ НЕ ДАЛА КОНГРЕСОВИ УХВАЛИТИ БОГАТО ЗАКОНІВ.

ВАШИНГТОН, 4. марта. — Шістьдесять-девятий конгрес закінчив нині свої наради, не зробивши за послідні дні найменчого поступу в законодавстві. Причиною сього була обструкція сенаторів, що противилися дальшому веденню слідства над виборчими фондами.

Обструкція загатила все законодавство, яке звичайно в послідні дни сесії назбирується в справдішню повінь. Через обструкцію не ухвалено межи инчим закона про будову нових державних будинків, не полагоджено американських і німецьких претенсій до відшкодовання; не раджено над законом про вживанне алькоголю на лікарство; не розважено над Масел Шоалз; не перемінено почтових оплат; не вирішено справи вета президента проти закона Мекнарі-Гогена про допомогу фармерам, і богато других справ відложено без полагодження.

Не ухвалено теж цілого ряду важних резолюцій, як примір резолюції про розслід поступовання уряду в Нікарагві й Мексику.

КУЛИДЖ ПРОТИ СКЛИКУВАННЯ НАДЗВИЧАЙНОЇ СЕСІЇ КОНГРЕСУ.

ВАШИНГТОН, 4. марта. — Коли провідники републиканської партії в конгресі віднеслися до президента Кулиджа зі запитом, чи не скликатиби надзвичайну сесію конгресу, яка дуже здалабися головно через те, що обструкція в сенаті не дала ухвалити богато потрібних законів, президент заявився рішучо проти такої сесії, мимо сього, що межи инчим конгрес не ухвалив навіть урядови фондів, потрібних на ріжні виплати, як на будову шпиталів для ветеранів, на удержанне армії, і т. и.

НІКАРАГВАНЦІ ПОБИЛИ АМЕРИКАНСЬКОГО КОНЗУЛЯРНОГО АГЕНТА.

ПОДІЯ МОЖЕ МАТИ ДАЛЕКО ИДУЧІ ПОЛІТИЧНІ НАСЛІДКИ

ВАШИНГТОН, 4. марта. — З Нікарагви доносять, що в місті Матагальпа два невисліджені досі Нікарагванці напали на Вилиема Де Савіні, старого 66-літнього агента американського консуляту в тому місті, та побили його до безпамяти.

Тлом до події була революційна боротьба в Нікарагві. Замінто, що на агента напали в його власнім домі після півночи. Напасники видно йшли за Де Савіні, як сей вертав домів, вдерлися за ним до дому та там побили його тяжко. Нападений опісля лежав кілька годин без памяти, заким його відкрила служба.

Сього рода події звичайно викликують поважні напруження між урядами двох вмішаних країв. Американський уряд одначе постановив не робити покищо ніяких поважнійших домагань, беручи під увагу, що Нікарагва находиться в стані революції. Діяс, начальник уряду, який попирає Америка, обіцяв розслідити справу та покарати остро виновників.

БУВШИЙ ОПІКУН ЧУЖИНЕЦЬКИХ МАЄТКІВ ЗАСУДЖЕНИЙ

НЮ ЙОРК, 4. марта. — Перед федеральним судом закінчився нині процес проти Догерті, бувшого федерального міністра судівництва, та Милера, бувшого федерального опікуна чужинецьких маєтків, за обманюванне уряду при заряді чужинецьких маєтків. Присяжні судді видали нині оречення, яким Догерті звільнено від вини, а Милера признано винуватим заскиненого злочину.

Судця видасть на Милера вирок у вівторок. Грозить йому кара вязниці до двох літ.

ПОЖАР КОРАБЛЯ НА МОРЮ.

ЗАЛОГА КОРАБЛЯ ВРАТУВАЛАСЯ В РАТУНКОВИХ ЛОДКАХ

НЮ ЙОРК, 4. марта. — Яких 130 миль від сього порту, недалеко від Файер Айленд та Монток Пойнт, займився на океані еспанський тяговий корабель Кабо Атерас, що плив зі Середземного моря в Ню Йорк.

Пожар обняв цілий корабель незвичайно скоро, так, що капітан, виславши телеграму з просьбою о ратунок, не ждав на відклик якогось корабля, але відразу казав морякам всідати на ратункові лоди та відпливати від корабля, хоча довкола бушувало збурене море. Сих моряків незадово опісля забрав на свій поклад японський корабель Вашингтон Мару, що находився в той час яких 70 миль від корабля, а діставши бездротну депешу, сейчас поспішив на ратунок.

ГОРІВКА А БОЖЕВІЛЛЯ.

НЮ ЙОРК, 4. марта. — Перед місцевим висшим судом розглядано нині справу якогось Петра Манішела, котрого забрано до шпиталю з вулиці, а котрого шпитальний заряд хоче віддати до дому божевільних. Підчас переслуханя справи лікар шпиталя стояв на тому становищі, що Манішел є божевільний, але коли судця став випитувати лікаря, сей став признаватися, що божевіляя могло бути висдідом запиття.

Коли судця почув, що лікар назвав божевілле підсудимого пароеою (цюсь у роді божевільної ненависти), судця спитав, чи не має кожда людина трохи параної в собі, а коли лікар підтвердив се, судця спитав, чи не може алькоголізм викликати параної. Лікар заявив, що загалом пити горівку в нинішний час може хиба божевільний.

Хорого відослано назад до шпиталя.

ЗНИЩИЛИ СКЛАД ОРУЖЯ.

ВІДЕНЬ, 3. марта.— Військо враз з поліцією напало в ночі на приватний арсенал, в якім знайшли около два тисячі карабінів враз з машиновими крісами. Карабіни були вже поржавілі і старого типу. Арсенал був в околиці заселеній самими соціял-демократами. Н а з д у доконали християнські суспільники. З того догадуються, що це був звичайний собі передвиборчий маневр, який мав на ціли скомпромітувати соціялістів. В те вмішалася рівнож і міжнародна контрольна комісія. Але нічого не вдіяла, бо обі партії зробили компроміс і справу якось закрили. Християнські суспільники зробили соціялістам скандал, але згодилися не голосити, що це був склад соціялістів.

ЖІНКИ НАПАДАЮТЬ НА ПАРЛЯМЕНТ.

ЛОНДОН, 3. марта.—Англійські суфражистки обсіли парлямент та витягали послів, вмовляючи в них конечність признання жінкам рівного з чоловіками права голосовання. Чоловіки голосують з 21. роком життя, а жінки з 30.

ВЕЛИКИЙ ПОЖАР У ДЖЕРЗІ СИТІ.

ДЖЕРЗИ СИТІ, 3. марта. — На водному фронті здовж ріки Гудсона згоріли нині склади дерева, фабрики й зелізничі вози. Підчас пожару віднесли тяжкі ушкодження 9 пожарників, занятих гашенієм огня. Пожар наробив шкоди, яку рахують на півтора міліона долярів.

СТРАШНА ДЕМОРАЛІЗАЦІЯ СЕРЕД КОМУНИСТИЧНОЇ МОЛОДІ.

В Ігнатієвську, тверської губернії, місцева „ячейка" комуністичної молоді запросила місцеву учительку Кудрявцівну на своє засідання, мовляв — в справі аматорської вистави. А що в таких справах учителька мусить слухати комуністичної організації, Кудрявцівна пішла на засідання. Малолітні батяри після наради кинулися на учительку і по черзі знасилували її. Опісля непритомну забили і трупа замкнули в льокалі організації. В ночі винесли трупа в поле. Розпочалося слідство і злочин викрився. Малолітні бандити в числі 5 (наймолодший 14-літний, найстарший 18-літний) опинилися під ключем. А є між ними й ученики небіжки. Такі картини у большевиків є на порядку дневному, хоча вони остро карають за хуліганство. Недавно — на приклад— найвищий суд затвердив 7 засудів смерти за знасилування на вулиці в Ленінграді студентки. Та що поможуть засуди в країні, в якій влада веде з гори протирелігійну агітацію?

НОВА ФАБРИКА ДОЛЯРІВ.

У Варшаві відкрито одноголярових банкнотів, за якою поліція пошукувала вже від довшого часу. Власники цього долярового підприємства були: Лая Нахштерн, Рубинзон Вайнглас.

ПІД ЗАМІТОМ УБИВСТВА ПРОКУРАТОРА СОБІНСЬКОГО.

Львів, 9. лютого. — Слідство у звязку з останніми арештуваннями серед українців ведеться в строгій тайні, тому тільки деякі подробиці його дістаються до відома ширшої публики. Польська „добре поінформована" преса подає, що богато арештованих випущено на волю, бо за ними не найдено ніякої вини. В слідчому арешті задержано тільки 11 осіб, в тому 3 жінки (учительки Яницьки і Королюкову з Долишцини, з яких одна з Яницьких є нареченою Мих. Вербицького): Щодо цих арештованих є нібито сильне підозріння, що вони належали до таємної української військової організації і спожіж них вийшов убийник, зглядно убийники кур. Собінського.

Арештовані під замітом убивства кур. Собінського брати Михайло й Іван Вербицькі — це сини бувшого дозорця карного заведення у Львові, що живе тепер на емеритурі. Вони, як і инщі арештовані, займаються ще нібито також шпіонажею в користь одної з сусідніх держав.

ТЕМНА ЛЬВІВСЬКА ХРОНІКА.

Від 1912 р. істнував у Львові „Влосцяньскі банк кредитови", що затих підчас війни, а дав себе почути знову від 1920 р. Справи цього банку були ведені так добре, що один з його директорів, Фльоріянський, вчора недавно стрілити собі в лоб, як діждатись того, про що нині світ довідується. Ліквідатори банку ствердили, що в банку бракує 100.000 зол. і що нові директори, йдучи за „приклядом попередного, крутили грішми та людьми на всі боки у користь власної кишені. — 30-літний дентистичний технік Тігер, який не зраджував нічим знеохоти до життя, застрілився в своїй хаті. — Не перший і не останній ошуканець ходить по домах і збирає буцімто магістратський податок. Має навіть підроблену печатку „Екзекуційне бюро адміністрації податків" з підписом „Ян Кобіцкі". Не є виключене, що завтра буде мати іншу. Податків нині стільки, а ріжні урядовці, що їх збирають, ніколи не вказуються посвідками, які булиби всім відомі як достовірні — то й не диво, що з цієї саламахи користають ріжні „небесні птахи".

НЕПОХИТНИЙ ХАРАКТЕР.

В Ню Йорку помер недавно міліонер Мінфорд. Він записав свій маєток донці Грації, як що вона покине католицький монастир і поверне на протестантизм. А вступила вона до монастиря перед 23-роками. Нічого не помагали намови і просьби батька, який дуже любив Грацію. Нічого не помогли й заходи родини. Грація не хотіла покинути мурів сестер Домініканок в Ньюарку. І тепер після смерти батька вона воліла зректися міліонів долярів, як зрадити свої релігійні переконання.

КАЗКА І ДЛЯ НАС.

Жив собі в шведськім селі Галляид селянин, що мав дуже гарну доньку, звану Інгрід. Родичі були бідні і дівчина мусіла служити у чужих наймичкою. Поїхала до міста і стала служницею у скромнім готелику. Туди заїхав раз англійський лорд. Дівчина так припала йому до вподоби, що він не міг її забути. Поїхав до її родичів і попрохав їх дозволу женитись. Так стала селянка Інгрід жінкою лорда Паерса, і властительною Фізуліємє палати в Лондоні. 36 літ жили вони щасливо разом і леді не забула своїх братів і сестер у Швеції, залишивши їм у спадщині 2 міл. корон. А шведська сестрінниця Петронеля, яку взяли бездітні на виховання, дістала ще більше: крім спадщини, молодого гарного офіцира як мужа. І ця сестрінниця вмерла тепер у Лондоні і залишила ще більші маєтки: замки та землі, деякі з них своїм шведським землякам. Ця правдива казка має мораль і для нас. Неодин наш земляк чи землячка виїзджають за море, на чужину, примхою долі доходять до майна. Але мало є таких, як шведська наймичка та її вихованиця, жінки лордів, що памятають про бідну рідню, залишену в батьківщині, записуючи їй своє майно. Майно розплилюється в чужих руках і часто наші земляки розпливаються в чужинній національности.

„РІВНОПРАВНІСТЬ" У ПОЛЬЩІ.

Міністерство публичних робіт, на чолі якого стоїть соціяліст Морачевскі, що по посольський мандат від двайцяти літ все їздить до Східної Галичини, на регуляцію рік і потоків та на направу доріг в краківському воєвідстві призначило 3,825,000 зол. (на регуляцію Висли окрема сума!). Про Східну Галичину варшавські можновладці, як звичайно, „забули"...

ПРОТИ ВІДРИВАННЯ УЖГОРОДУ.

Прага, 9. лютого. — Вчора, 8. лютого, відбулося в Ужгороді велике прилюдне віче українського населення, що приняло резолюції з протестом проти „намиреної реформи адміністрації", себто проти перенесення столиці Закарпатської України до Мукачева і — що за тим слідує — проти дарування Ужгороду з околицею словакам.

ДВА СОПЕРНИКИ.

Іван Процак, парубок з Лопушна, залицявся до Варвари Строцької в Селисках. По якімсь часі Варвара його покинула і навязала зносини зі своїм односельчаном Семеном Сенишином. Довідавшись про це, Процак взяв собі до помочі хлопчину Андрія Петришина і пішов до Селиськ. Викликавши Семена на подвіря, хотів його застрілити. Саме тоді, коли він наставився стрілити, відібрано йому кріса. Процак помандрував до тюрми. Буде відповідати за намір скритобивства.

25,000 ЛЮДЕЙ В ПОГОНІ ЗА ДІЯМАНТАМИ

ЙОГАННЕСБУРГ, Полуднева Африка, 4. марта. — Грасфонтайнська фарма в Трансвалю була знова видовищем, яке притягнуло до себе десятки тисяч людей, які приглядалися, як другі десятки тисяч гнали милями, щоби чимскорше добічи до фарми і захопити як найкращі місця для копання діямантів.

Фарму ту відчинено тому тиждень взад. Тоді то прорвалося яких 17,000 людий і не ждучи на сигнал, як наказує регулямін, пігнало до фарми, щоби обняти в посіданне якесь місце для себе. Ту спробу уневажнено і сегодня повторено ту саму історію. По сигналі пустилося в погоню яких 25,000 людей, а між ними були такі, які одержали нагороди що до скорости на олімпійських ігрищах. Люди гнали мов несамовиті, щоби тільки захопити місце на фармі, яка славиться найбогатшою діямантами. Добре місце, щасливо трафлене, може зробити з жебрака стотисячного пана.

Господар фарми має право перший захопити для себе яких 200 найкрасших місць, а рівнож має ще инші привілеї. Коли одначе хоче добувати з фарми діяманти, мусить це зголосити до уряду, який проголошує вільне гребанне землі в такий спосіб, як це висше описано.

ВИКОПАЛИ ДОМОВИНУ З ПЕРЕД 5000 ЛІТ.

КАЇРО, Египет, 4. марта. — Др. Джордж Райснер, який веде розкопи від імени гарвардського університету, знайшов саркофаг, в якім, як вказують написи, повинно було находитися тіло королевої Гетеферн, матери Хеопса. Тіла одначе не знайшли. Догадуються, що Хеопс нарочно усунув тіло з саркофагу, щоби укрити його перед злодіями, які вже раз пробували розграбити гробницю. З того вносять, що властиве тіло поховане в сусідстві.

ФРАНЦІЯ ДОБУВАЄ ШТУЧНО ГАЗОЛІНУ.

ПАРИЖ, 4. марта. — Французські хеміки Прудом і Гудрі розвязали важну для Франції проблему. Ото вдалося їм по довгих експериментах добути з брунатного вугля газоліну. Після їх обчислення з добутих в одним році 20,000,000 тон вугля буде можна добувати газоліну через десять літ, кождого року по 1,000,000,000 літрів. Кромі того буде можна добути ще 600,000,000 літрів оливи гіршого гатунку.

Франція має великі склади вугля, які після обчислення вистарчають для Франції як паливо на яких два століття. Положенне її ще тепер дуже поліпшиться, коли буде могла з того вугля добувати газоліну і оливу.

СУБМАРИНА ПОПАЛА НА ВИР.

ГАГА, 4. марта. — Голяндська субмарина, яка плила рікою Шельдт, попала під водою на вир, який був так сильний, що крутив субмариною на одному місци через цілу годину. Вже приплили були другі кораблі, щоби її якось ратувати, як капітан субмарини дав знати, що дістав знова контролю над нею.

ВІДОБРАЛИ ВІД КИТАЙЦІВ АМЕРИКАНСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ.

ШАНГАЙ, 4. марта. — 50 американських моряків звернулися до китайської залоги, яка находилася на прекраснім невеличкім кораблі, який був власністю Стендерд Ойл Компані, щоби вона цей корабель віддала. Залога складалася з 200 моряків армії генерала Суна. Хоч їх було далеко більше як американських моряків, вони піддалися, бо побачили, що проти них були звернені дула гармат, що знаходилися на чужинецьких кораблях.

Все те сталося на ріці Вангпу. Американський конзуль пробував добути цей корабель назад дорогою дипльоматичних пертрактацій, а коли це не помогло, звернувся до військової команди о поміч. Кажуть, що з приводу цего готов мати вашингтонський уряд певні неприємности, бо хінський посол заложить певно протест проти поведення американської армії.

СЕЛЯНИ І МІЩАНИ ЗАСТУПИЛИ ШЛЯХТУ.

БЕРЛІН, 4. марта. — Голова княжівської родини фон Ангальт, князь Йоахім, Ернст Асканія фон Ангальт, зірвав з цілою родиною і традиціями свого високого роду, який належить до найстарших аристократичних німецьких родин, та одружився з звичайною акторкою. Його весілле збойкотувала ціла його родина, зате прибули всі його колишні піддані, себто селяни і міщани з його невеличкої посілости.

Князь фон Ангальт побачив, що йому треба взятися до праці, бо по війні республика поконфіскувала багато маєтків. Тому пішов він за менаджера до того театру, який колись побудував його батько та який вважався їх родинним театром. Тут він заробляв на хліб та познайомився з акторкою Отилією Штріхродт, з якою саме тепер одружився.

НОВЕ КАБЛЕВЕ ПОЛУЧЕННЄ З ЕВРОПОЮ, ЗГЛ. НІМЕЧЧИНОЮ.

БЕРЛІН, 4. марта. —Через світову війну Німеччина стратила каблеве получення з Америкою. По війні висилала вона всі депеші через Лондон або Париж. Тепер доперва при допомозі американського капіталу відчинено нову каблеву лінію, яка лучить Америку з Німеччиною. Нова лінія побудована після всіх можливих уліпшень. Коли до війни могла Німеччина старим каблем висилати 150 слів на мінуту, то тепер може висилати 1,500. З приводу відчинення цеї нової каблевої лінії виміняли між собою привітні депеші през. Кулидж і Гінденбург.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association. Inc
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 3, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сити і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЧИ РОБІТНИЧИЙ РАЙ

Американські большевики українського походження взялися в послідних часах до агітації за висилкою делегації на Радянську Україну, запрошуючи до участи в делегації всі другі українські американські організації. Делегація та мала би переконатися, що в совітській державі панує той рай, про який нам снують байки наші комуністи. Це можна заключати з того, що заки делегація ще могла виїхати і обєктивно розсудити, аранжери голосять вже тепер про те, що вона привезе. Вони вже наперід знають. Ну, а коли знають, так шкода грошей, часу і труду на цілу поїздку. Видко аранжери знають, як заранжувати ту експедицію, коли вже наперід можуть говорити, що то делегати зможуть там побачити.

А ми як до всякої справи, так і до совітської, стараємося підходити без всякого упередження. І по тій то причині не можемо писати про рай, коли його нема. Ми передаємо і добре й зле й певно подавалиб самі добрі вісти про Ряданську Україну, колиб тільки було що подати. Ми тішимося всіми здобутками, але не закриваємо очей на недостачі. А ті недостачі великі. Про них говорять самі комуністи в Москві, а замовчують їх хиба тільки наші в Ню Йорку.

Як виглядає большевицький рай, видно от хочби з того, що було говорене на послідні конгресі робітничих юній в Москві. Комісар праці подав там, що в 1926 р. зросло число безробітних о 100.000. Самих юнійних безробітних було в тім році 1,023.000, а коли взяти під увагу неюнійних, то число безробітних переходило 2,000.000 робітників. Безробіття зростає, бо бідне сільське населення йде за роботою до міст, але упадаючий промисл і брак капіталу не може дати їм праці ні хліба.

До того з року на рік праця в совітських фабриках стає чим далі більш небезпечною. До війни було в майнах річно 47 нещасливих випадків на 10.000 працюючих, а тепер це число хитається між 54 а 70. За один послідний рік піднеслося число нещасливих випадків з 310 на 410 на 10.000 працюючих. А причиною сего по словам комісара праці є погані машини, брак охоронних средств та брак контролі.

Учителі по селах нарікали на конгресі, що їх проганяють незаконно з посад та змушують їх працювати два або й три рази довше, як каже закон. Лікарів змушують працювати по 12 годин, а стан по шпиталях прямо жахливий. Робітники, шукаючи допомоги, вдають дуже часто хорих і змушують лікарів погрозами і насильством до видачі свідоцтв слабости.

Таке говорили на робітничім конгресі в Москві. Говорили високі урядовці і делегати з місць. З того можна вносити, що й ми не почули би що инше, колиб поїхали і мали нагоду приглянутися дійсному життю.

З НАГОДИ ПРИЇЗДУ КЕРЕНСЬКОГО.

З якого часу до Америки на гостинні виступи приїзджають ріжні „визволителі та спасителі" „Матушкі Рассеі". Минулого року тут перебувала „Кирилиця", жінка „Імператора Кирила" з метою зібрати грошенята для „спасенія" Росії. Скоро має приїхати сюди Коновалов для збирання грошей в імени союза Земств та міст, звичайно перебуваючого на іміграції. А сими днями приїхав сюди Олександер Керенський.

Звичайного члена державної думи, молодого адвоката, революційна хвиля винесла на верх розбурханого моря російської революції. Був час, коли Керенський був кумиром російських революційних мас. На нього покладали величезні надії. В нього вірили, бо він красно говорить, з енергією й запалом, з відвагою виступає проти всіх контрреволюціонерів та „старорежимців". Тому ніхто не подивувався, коли по звалленню царя в першому революційному кабінеті міністрів, Керенський був міністром справедливости. Як міністер він сипав густо ріжні милости, давав амнестію не тільки політичним вязням, але й простим кримінальним злочинцям. Керенський дав нагоду большевикам зформувати ту силу, що й самого Керенського викинула за межі Росії.

Керенський, це типовий російський інтелігент-ентузіяст. Він вірить більше в силу слова, ніж в реальну акцію. Прекрасний промовець, він все гадає, що вистарчить сказати добру промову, а все станеться так, як він того бажає. За безконечні промови, які він виголошував навіть там, де не треба агітувати, як приміром в армії, його прозвали „Головноуговарюючим". Коли він був премієром міністрів і главнокомандуючим армії, він лише метався з фронту на фронт, з армії до армії, з дівізії до дівізії й навіть до полків та все умовляв „таваріщей салдат" іменем революції, іменем верховної влади, тощо, виконувати обовязки перед батьківщиною. „Таваріщі" дуже добре почували, що Керенський здібний лише до палкого слова, а не до приказу. Вони бачили, що він уміє умовляти, але не уміє наказувати, ні пильнувати, щоби його наказ виконано. Тому „таваріщі" з великої „любови до батьківщини" дезертирували з армії й переводили самодемобілізацію. Більше активні й ті, які сподобали собі війну, шукали дальших авантур та прислухувалися до голосу большевиків, які закликали до грабіжа „награбленого", до зруйновання палаців та до нищення буржуазії. Остаточно ті „таваріщі" примусили свого „революційного вожда" й „головноуговарюющого" втікати — в жіночім убранню.

Втеча Керенського перед большевиками характеризує його як людину не діла, а слова. Він, що взявся за проводара революції, не знайшов у себе сили волі залишитися до кінця зі своїми військами і, коли вже справді не буде куди дїватися, безстрашно стати на суд большевиків, або зробити так, як генерал Кримов, що вів війська на Петроград, або Каледін, донський отаман, коли побачив, що війська його не слухають. Ті генерали воліли пустити собі кулю в лоб, ніж дезертирувати з поля бою. Керенський покинув вільні свої війська та утік з поля бою. Зробив так само, як його „таваріщі", яких він умовляв воювати Німців.

Він не знайшов в собі сили зорганізувати боротьбу з большевиками, як то зробили його инші товарищі по партії, що утворили уфимську директорію. Він, законний наслідуватель державної влади в Росії здезиртирував від своїх обовязків і тим розчистив поле для ріжних генеральських авантур. За те й Росіяни нападають на Керенського, а „Керенщина" значить нині тільки, що безвласте, хаос, рознузданість та сваволя.

Зате у відношенню до „інородців" Керенський був зовсім инший ніж до своїх товаришів. Приїхавши в Київ, він крикнув до всього українства: „Руки проч від України!" Для нього Україна була неподільною частиною великої Росії. Він грозив Українцям, що силою спинить всі їх спроби національно-політичної організації і якби він мав у себе досить сили то напевно переарештувавби українських революційних проводарів, а то може й кров пустивби. Та цеї сили у нього не було. Він спробував не допустити Фінляндців до відкриття засідань в соймі, який був замкнений царським урядом підчас війни. Цим фактом обурювалася вся демократична та прогресивна Росія, але Керенський, як голова уряду, не хотів дати Фінам дозволу почати засідання сойму. Коли вони відкрили його самовільно, то він навіть пробував вжити проти них військову силу, але знова не найшов відповідних сил, бо Українці гельсінфорґської, свеаборґської та инших залог у Фінляндії вирішили підтримувати Фінів, а не Керенського.

Він не побоявся рішення заарештувати всіх членів Всеукраїнського військового генерального комітету та деяких членів Центральної Ради, але знову брак військових сил не дав йому перевести в життя сей намір, достойний хиба царських реакціонерів. Він не побоявся заборонити скликання другого всеукраїнського військового зїзду. Коли зїзд зібрався, наперекір його забороні, а українські військові частини почали активно протестувати проти заборони, то він надіслав телеграму на зїзд, що „нічого не має проти продовження праць зїзду", — яку трьохтисячний зїзд приняв гучним сміхом.

В липни 1917 року Керенський зробив з Центральною Радою угоду, яка йому була потрібна для використання українських військ для наступу проти Німців, а зараз потім Петроград видав „Інструкцію Генеральному Секретаріяту", противну сії умові, бо вона обкроювала Україну на чотири губернії, залишаючи під Центральною Радою лише: Київщину, Волинь, Поділля, Полтавщину й Чернигівщину.

Керенський всіма силами не допускав до сфофрмування української армії. Для того він тримав в Києві головнокомандуючого полковника Оберучева, свого партійного товариша. Проти Оберучева протестувала вся Україна, всі військові частини, особливо після розстрілу Богданівського полку, але Керенський тримав його до останнього дня свого панування.

В особі Керенського український визвольний рух має заклятого ворога, російського централіста, який всіма засобами дезорганізував політично-державну організацію України. Таким самим він залишився і на іміграції.

З другого боку Українці мусять бути вдячні Керенському, що він відкрив їм очи на російську демократію й показав на живому прикладі, що московська демократія фальшива, централістична, пересякнута ідеєю безоглядного московського імперіялізму. Він дав нам добру лекцію та остаточно переконав все свідоме українство, що співжиття України з Московщиною в одній державі неможливе.

В Америці на імени Керенського будуть спекулювати ріжні газети та російські групи, а тому для закінчення характеристики його не зайве буде навести те, що про нього пише другий революційний вожд та міністер, а також довголітній, незмінний лідер соціял-революціонерів Віктор Чернов. В грудневому числі офіційного органу Центрального Комітету Партії соціялістів-революціонерів „Революціонная Росія", в статті „О договорівшихся", він пише: „Гадки Керенського взагалі бредуть різно, але зате кожна з них, сама по собі, стремить до різко-крикливого, максімалістичного замаху форм". В виншому місці Чернов так пише про міркування Керенського про большевиків: „Але гадається, що серіозно цих слів все таки трактувати не слід: бо поруч з людьми, володіючими словом, трапляються люди, якими володіє власне слово".

Таку характеристику Керенського дає найблизчий його товариш та довголітний співпрацьовник на революційному полі.

На скільки Керенський уявляє собою представника певної політичної ґрупи, то там же Чернов про нього говорить так: „Що правда, то правда. А. Керенський може формально приналежати, або не приналежати до тої чи иншої партії — учора до трудовиків, сьогодня до соціялістів-революціонерів, — але в дійсности, внутрішно, як що він коли-небудь цілком й безкомпромісово належав до якої партії, так це хиба до партії С. П. С. („сам-по-собі")."

Придавати особливе якесь значіння приїздови Керенського в Америку годі. Очевидно він приїхав зібрати трохи грошенят для видання своеї паризької ґазети „Дні", яка недавно припинила своє істнування для браку коштів, а яка за часи свого існовання визначалася систематичним перекручуванням фактів про український рух та нападками на українство, які нічим не відріжняються від знаменитих нападків Ларина чи Шульгіна та инших імперіялістів. Керенський певно пошумить, трохи побуркоче, може навіть фаєрверком блисне в американських ґазетах, принадливих на ріжні „знаменитости" та й знову зникне кудись, як був пропав з Петрограду в розгарі боротьби з большевиками.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

МАГАНОЙ СИТІ, ПА.

Комітет для помочі селу Стрілискам старим.

На заклик свідомих Українців зі села Стрілиск старих у Галичині зорганізувався тут комітет для збирання жертв на читальню Просвіти в сему селі. До комітету ввійшли гр. Василь Самусь, Михайло Прокоп і Андрій Варґа. Вони вже почали збірку та відносяться до других своїх односельчан по других місцевостях помогти їм у ділі.

ПРОВІДЕНС, Р. АЙ.

Смерть гр. Миколи Ониська.

Дня 27. лютого сього року помер тут у Ст. Джосеф Госпиталі гр. Микола Онисько, член У. Н. Союза відділу 117. Помер він третого дня після операції.

Вступив він до Українського Народного Союза дня 27. лютого 1922. Він все був примірним членом своєї організації.

Похорони відбулися в неділю, 27. лютого. Занялися ними гр. О. Рекрут як головний урядник У. Н. Союза та гр. Степан Савка, Володимир Рекрут та Олеся Настасовська яко місцеві урядники та гр. Дмитро Рекрут. Відділи 117. та 73. У. Н. Союза зявилися ґреміяльно на похоронах, що вирушили з української православної церкви. Покійного пращав промовою о. Палій,

Покійний оставив по смерти жену й четверо дітий. З них найстарша дитина, дочка, має літ 15, а наймолодща дитина, синок, усего літ 3. Для них одиноким батьком є нині У. Н. Союз.

Вічна Йому Память.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

„Гість", Акрон, Огайо. — Чому Ви не написали виразно, в чому лежить обман, проти котрого Ви так остро пишете? Коли се хтось грав одно представлення, а назвав його другим іменем, як з Вашої дописи лишень догадатися можна, то чому сього виразно не написати? І чому Ви не хочете подати свого підпису, коли робите закид?

ТАЛІЗМАН.

— Що за свято! На Аллага, яке свято, яка красота! Ще мені шумить в ухах від музики і співів! А скільки ріжних страв! Не знаю, чим більше раділи мої очи, чи блеском самоцвітів, килимів і тканин, чи уста смаком солодощів і ласощів!

Таке говорила Аіка свому чоловікові про весілля дочки богача-мукдара, що вийшла за вояка, який саме вернувся з війни.

— А молода така гарна-гарна, що не вискажеш того словами! Така причепурена, така вистроєна. В два ряди десяті дукатів завбільшки долоні! Чуєш? десять дукатів на шиї. За те можна би купити все, що маємо: і нашу хату, і наш ґрунт і поле мого брата і також твого! — все разом!

Чоловік усміхався спокійно й поблажливо. Знав добре свою жінку. Аіка була трохи ласа на гроші і на маєток. Він знав, що молодому воякові і молодій можна завидувати. Але чиж і вони не мали сина вояка, гарного хлопця? Він уже чотири роки був на війні в далеких арабських країнах і небаром повинен би вернутися. Два місяці не мали вже вістки від сина. На Аллага! їх син вартував за всіх синів усіх мукдарів!

— Жінко, не ялось нікому завидувати богацтва. Аллаг дав нам те, що хотів. Маємо здорові руки нашого сина, вони забезпечать нам старість.

Жінка відповіла сумно:

— Життя тяженьке. Ми трохи що не примираємо з голоду. Відмовляємо собі всього. Ах! як ті дукати вилискувалися до сонця!

І прикро їй було, що їх син так далеко, так дуже далеко. Певно, що мали чого гордитися сином. Алеж бо ніякий мукдар не віддав би своєї дочки за їх сина. Вониж такі вбогі! Не для їх хати пишно прибрані дівчата, з дукатами на шиї.

Цілісенький день думала лише про пишні шати, про богацтва, про гарного вояка і про два ряди дукатів що вилискувалися до сонця. Думали про ті дукати цілий день, цілий вечір гай ще й в ночі!... Жаль стискав її серце, скільки разів вертали її думки про їх убогу хатину на кінці містечка, хатини самітної. Нераз тут вешталися злодії і часом раненько переконалася, що пропало десь якесь курятко або і баран. Але до самої хати злодії не закрадалися. Бо й щож могли там украсти?

* * *

— Розкажіть, розкажіть лише, а добрий дух зявиться. Я знаю чарівне слово, яке має власть над цим добрим духом. Здоровля, силу, золото — все можете мати. Оповідайте, а добрий дух послухає слова.

„Святий" старець сидів на землі перед невеличким столичком, на якім були найріжніші, надивоважнійші предмети. „Святий" цей лічив недуги і знав ріжні закляття. Довга, сива борода сягала йому аж по коліна, на голові мав величезний турбан. Поукладав свій мандрівний крам недалеко гарного дому, де вже третій день тягнулось гучне весілля і численна товпа народу збиралася довкола нього. Купували чудотворні ліки. Одні — для худібки, інші таки для себе самих, інші знову для своїх жінок і дітей. Залюблені просили чародійного напитку, який робить на віки вірними серця люблених і злагіднює серця батьків.

Аіка підійшла вельми зацікавлена. „Святий" чоловік саме привернув мову німому і привернув владу рук і ніг немічному.

— Святий дідусю, — спитала Аіка — чи можеш знати, що не дає спокою мому серцю?

— Є відоме і є невідоме; є день і є ніч — відповів старець. — Сова бачить у темну ніч і таксамо дух бачить серед невідомого. А золото є метою твого життя...

— Дідусю, — шептала схвильована Аіка — я бачила молоду, мала навколо шиї в два ряди десять лискучих дукатів... Я хотіла би мати дукати.

Старець прижмурив очи, шептав слова молитви, а потім виняв із скриньочки маленький суконний трикутник, вкритий якимись чудними написами.

— Жінко, — сказав — коли заплатиш три мірки зерна, дістанеш отсей талізман. Забажай, що лише хочеш, а добрий дух послухає тебе. Бо я не можу нічого жадати для тебе від духа.

Аіка на хвильку подалася взад, бо налякалась ціни трьох золотих монет. Цеж було за богато на неї. Але старець додав зараз:

— Бачу, що ти чесна та що Аллаг має тебе в опіці. Хочу твого щастя. Не буду тому жадати від тебе ні ціни трьох мірок зерна, ані півтретя, ані навіть двох. То ніщо, коли подумаєш про ті дукати, котрі матимеш.

Аіка ще не могла рішитися, тому старець продав їй вкінці талізман за одну міру зерна.

— Жінко, — сказав іще їй „святий" старець — не будь захланна в твоїх бажаннях, бо захланність зneохочує доброго духа.

Потім навчав її, як має призвати духа.

— Вибиреш хвильку, коли ніхто не бачитиме тебе, тричі поцілуєш талізман і скажеш: „Рагмільмот". Так називається добрий дух. „Рагмільмот — скажеш йому — на цей талізман, що має в собі твої тайни, кажу тобі, що маєш слухати мене". І тоді сповняться всі твої бажання.

Аіка вернулася додому врадувана, талізман укрила за пазухою, а чоловікові не сказала про все ні словечка. І того вечора вже нічого не згадувала про дукати, хоч досі говорила про них разураз. Тому її чоловік сказав:

— То гарно, що ти забула вже ті дукати. Треба вдоволятися тим, що хто має.

Повечеряли мовчки. Аіка думала, як то добрий дух принесе їй дукати? Чи вона видітиме духа? Чи може раненько найде дукати під подушкою? Може найде їх перед ворітьми?

Як лише скінчили вечеряти, побігла до другої хати, тричі поцілувала талізман і сказала слова:

— Рагмільмот, на отсей талізман, що має в собі твої тайни, кажу тобі, що маєш слухати мене і хочу, щоби ти приніс мені...

Завагалася, скільки має зажадати, бо пригадала собі, що святий старець перестеріг її, щоби не була захланна. Скількиж має зажадати? Десять дукатів? двацять? трицять? Вкінці рішилася:

— Рагмільмот, хочу, щоби ти приніс мені двацять дукатів.

В думці змовила коротку молитву до Аллага, щоби вислухав її бажань. Чоловік її вже був положився спати. Лягла й Аіка. Але не бралося їй на сон. Ріжні думки мучили її. Побудують собі нову, гарну хату, матимуть скрині замикані на десять замків і там переховуватимуть свої богацтва, щоби були безпечні перед грабіжниками. Але як то добрий дух принесе дукати?

Нараз почувся відголос кроків, далекий ще, але вже досить виразний. Може то дух? Бо хтож би міг іти в таку пізну годину? Ось він уже близько, то він увіходить на подвіря... підходить до дверей... намагається отворити їх.

Як жеж це?! Абож то дух не може ввійти до хати, не отвираючи дверей?

Чоловік пробудився нечайно. Схопився.

— Аіко! Злодії! Прийшли ограбити нас!

Повторила за ним, ще на пів непритомна:

— Злодії? Злодії? — Злодії — шептала — хочуть відобрати мені талізман!

Скоро сховала в постелі талізман, зірвалася, схопила тяжку сокиру. Чоловік узяв стару рушницю, що вже від давна висіла на стіні без ужитку. Так озброєні обоє підсунулися до дверей. Станули в тіни, готові боронитися.

Двері легко скрипіли, радше стогнали під натиском сильної руки і барків. Злодій мусів бути дуже сильний, але й обережний. Вкінці двері уступили, але не впали, бо їх здержано і сперто. Серед ночі визначувалася велика постать барчистого чоловіка, посувалася тихо, обережно, помало, видно боялася збудити зі сну господарів хати.

З криївки лискавицею Аіка замахнулася з усіх сил сокирою.

Один сильний удар і тінь повалилася на землю без найменшого зойку.

— Вже досить ограблювали нас! Ось йому кара!

Господар узяв кресило. Засвітив смолоскип. У калюжі крови, з рострісканим черепом лежав на долівці труп їх сина одинака. Він саме вернувся з війська і хотів врадувати батька й неньку, прийти до них непадійно. Тому не повідомляв їх, не попереджував; хотів їм справити несподіванку.

На другий день, як мили тіло, за поясом убитого найшли золоті дукати, великі як долоня, що вилискувалися до сонця.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

БЕРІМСЯ ДО АКТИВНОЇ РОБОТИ НАД СИРОТИНЦЕМ У. Н. СОЮЗА.

Головний Уряд Укр. Нар. Союза приступив на своїм засіданню в 1926. році до роботи коло Сиротинця й Захисту при У. Н. Союзі. Від того часу минув цілий рік, і нині ми можемо подивитися, що ми зробили за сей рік.

На мою думку, ми зробили дуже богато.

Після мене найважнійше те, що справа здобула собі серед нашого загалу признаннє. Потребу Сиротинця при У. Н. Союзі признає нині вже ціле наше громадянство. Справа вже майже ворогів не має. Признають її навіть ті люди, що до нашої організації не належать. Є се великий здобуток, коли взяти під увагу незаперечений факт, що Сиротинець може бути ділом лишень самого громадянства.

Друге відрадне явище — се активна діяльність наших членів. Така подія, як сотвореннє спільного комітету Сиротинця в Филаделфії, який має на ціли поширенне ідеї Сиротинця серед усего громадянства, може через те дати нам богато до думання. Се громада береться широ до великої праці.

За нею йде наша громада в Рочестері, в стейті Ню Йорк. Ще 19. лютого цього року спільними силами відділів У. Н. Союза влаштовано великий баль, з якого весь дохід був призначений на Сиротинець. Баль випав надсподівано красно. Рочестерська громада показала, як вона гарно розуміє справу. Були на бали ріжні люди, ріжних релігійних і політичних і других переконань і приналежний, але сі ріжниці на бали не виступали. Всі тут були одного погляду. Всіх лучила одна ідея: ідея побудувати Сиротинець при У. Н. Союзі. За справою пішли навіть роджені тут хлопці, з яких неодин меми заявляв, що на таку справу стане кождий. Сиротинець викликав таке загальне враження в громаді, що на бали зявилися навіть члени відділу Провидіння, братства св. Петра і Павла, і то зявилися громадно, щоби в сей спосіб зазначити, як вони добре розуміють справу та попирають її ділом. Се братство не лишень явилося на бали греміяльно, але ще й принесло в гостині від себе дарунок в сумі 20 долярів.

Отсі факти мусять кождого Союзовця загріти до праці. Сі факти показують, що наша громада розуміє народний обовязок та знає, що народний обовязок сповняється так, як сього справа вимагає. Сиротинець У. Н. Союза вимагає від нас праці й жертв, і се мусимо жертвувати на справу. Ми знаємо, що велике діло поставимо спільними силами, отже й беріме до діла, не гаймо часу, не жалуймо праці, а незадовго певно повстане Сиротинець, який буде для нещасних з нас користю й допомогою, а для більше щасливих хвалою й честю.

М. Мурашко.

—o—

НА ЩО НАМ ТРЕБА ЗВЕРТАТИ УВАГУ В НАРОДНІЙ РОБОТІ.

Я дістав недавно зі свого рідного села лист, який мав для мене велике значіннє, і певно може мати значіннє для других людий. Я думавби, що частину сього листа можнаби подати до газети, аби й другі читачі могли побачити, як люди в старім краю дивляться на те, що треба робити для народної справи.

В сім листі пише мій знакомий так:

„Писав я вже до Тебе пару слів, як прохання від читальні „Просвіти" в Стрілиских старих, до Тебе, як нашого громадяна і як товариша, а лиджу і чую по Твоїх словах, що Ти є за водою, але відчуваєш, болючу справу нашого народа, як Він зістав понижений по воєнним лихоліттю, що йому ніхто помогти не хоче, а ще противно: наші вороги стараються нас стерти з лиця землі. Отож ми, молоде поколіня, маємо й мусимо постаратися, щоби ми стали на рівні з другими, та щоби весь світ знав, хто ми, і чиї ми, що й ми живемо, як нація.

Тисячі нас потерпіло на здоровлю, другі обернулись в каліки, а треті українські сини, що воювали за ліпшу долю для будучих поколінь, вже ніколи не вернуться.

Ворог каже перед світом, що нас нема. О неправдо людська! Ми були, є й будемо! Тільки треба єднатись, організуватися, бо як будемо в темноті сидіти та говорити, як пословиця каже: „Моя хата з краю!" то світ скаже нам: Де ви є? Хто вас чує? Що ви вмієте?

Але нас вже, дорогий товаришу, світ чує, що ми живемо. Праця наших провідників видно не пішла в нівець, бо потроха таки світ чує, що є український нарід, що є освіта, що є культура.

Для сього треба нам, щоби заворушилося в найменчім українськім куточку, в найменчім українськім селі, щоби всюди люди прозріли, освітилися, згуртувалися. Для сього нам треба читалень, де ми моглиб мати всі українські часописи. Нам треба мати сільський аматорський кружок для давання представлення. Треба кооперативних крамниць і так далі. А для сього всего треба мати власний дім, приміром читальню Просвіти.

Наші браття в Америці можуть нам у тім богато помогти..."

Як читаю такий лист, мене охота збирає до праці.

В. С.

—o—

НАЙ БУДЕ ВИРАЗНО СКАЗАНО, ЧИЯ ТУТ ВИНА.

В нашій часописи з дня 23. лютого появилася була допись з Ню Йорку, в якій критикується людий за занедбаннє народної справи.

Я не маю нічого проти того, що така допись появилася, і навіть думаю, що се добре наш нарід робить, що з народними справами відноситься через газету до всего громадянства. Але я все таки хочу тут до неї додати ще деякі факти, аби наше громадянство виразно знало, хто тут завинив, що народну справу занедбано.

З дописи саме можнаби мати враженнє, що завинили тут делєгати на український греко-католицький конґрес, що відбувся в Филаделфії дня 29. грудня 1926. року. Читачі моглиби набрати враження, що сі делєгати заспали справу та нічого не раблять. Поправді справа не мається так. Як один з делєгатів я можу ствердити, що таке виненне делєгатів несправедливе. Я приїхав з конґресу і сейчас представив церковному зарядови всі ухвали конґресу. На се наші панове отці помахали головами, тай хотіли, аби на тім справа скінчилася. Я домагався від них скликання парохіяльного мітінґу, але на се о. Понятишин заявив, що парохіяльний мітінґ тепер скликати неподрадно, бо церква веде тепер в церковній гали базар. Базар за кілька тижнів скінчився, і мітінґ справді скликано, але не в справі ратування українськоі церкви, а в справі мяльовання церкви й парохіяльного дінку. До того на парохіяльний мітінґ не скликано всіх парохіян, а лишень декотрих.

Мимо сього я яко делєгат порушив справу конґресу українських греко-католицьких громад та предложив зібраним ухвали й засади, приняті на тім конґресі. На се сейчас став мені відповідати о. Понятишин яко предсідатель церковного комітету. Він крикнув, що ми не знаємо ніякого конґресу. Ми не знаємо ніяких ухвал народа в церковних справах. Ми не знаємо ухвал конґресу в справі посилання датків та будемо посилати катедратик і другі датки лишень на руки епископа Богачевського.

Тому я звертаю увагу громадян, що видно нас делєгатів вибирали лишень для гарних людських очий, бо так люди домагалися. Делєгатів вибирано і на конґрес висилано й радити казали, але одноголосних ухвал конґресу виконувати не хочуть. Для них є конґрес, аби делєгатів вислати а не на те, аби зробити те, що всі громади там постановили. Як приходить до виконування ухвал, то тоді вже епископська влада свята, хочби вона нам і казала стати латинниками й поляшитися.

Супроти сього я отсею дорогою постановив представити громаді, як справа мається, щоби громада знала, що делєгати на конґрес тут невинуваті, що громада нічого не знає про ухвали конґресу. Коли громада хоче довідатися про ухвали й постанови всіх майже українських громад у Злучених Державах, то най громада [illegible]ся на публичні збори, а я там радо зложу звіт з сього конґресу та предложу його ухвали. Я певний, що й другі делєгати з нашого міста так само стануть на сьому мітинґу. Отже тепер від громади залежить, що вона схоче з тим зробити. Ми готові стануть перед народом. Може й єпископові слуги теж не побояться такого мітинґу та стануть там таксамо відважно, як я хочу стануть.

Данило Бурдига,
делєгат шойорської парохії.

ХТО ПОБІДИТЬ В ФІЛАДЕЛФІЇ?

В СЕРЕДУ, 9-го МАРТА В ФІЛАДЕЛФІЇ в Олімпік Гол, ріг Другої і Крістіян ул., відбудеться інтересна борба. В головний парі Гаркавенко зустрінеться з поляком Сікорським. Гаркавенко вже раз побідив Сікорського, але він заявив протест і тому дається йому нагоду реванжу. Любителі спорту в Філаделфії спорять; декотрі вірять, що Сікорський зможе побідити Гаркавенка, а більшість держить за Гаркавенком. Хто в праві, побачимо в середу. Будуть боротися також другі пари, в котрих будуть виступати також первоклясні борці, як Сташак, Кари Сарполис, Кавбой Мондт, Нед Макґваєр і др.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО.

Тихо, без ширшого відгомону пройшов день 22. грудня мин. року, в якому минуло 65 літ Евгенови Чикаленкови, визначному діячеви, з якого іменем тісно вяжеться розвиток національного життя Наддніпрянської України двох останніх передреволюційних десятиліть. В тих часах Е. Чикаленко являється одним з провідних діячів українства. Не тільки на культурно-освітному полі, а й на політичному.

На послуги національній справі віддає Чикаленко не тільки свій великий організаторський талант, а й свій маєток. Загосподарувавши взірцево свої добра на Херсонщині (Чикаленко знаменитий агроном, написав кілька прекрасних книжок про господарські справи), осідає в Києві, посвячується всеціло громадській діяльности. Де треба праці, дає праці, де треба грошей, дає гроші. Завдяки йому після першої революції появляється в Києві перший щоденник український мовою (зразу називається „Громадською Думкою", опісля, коли „Гр. Думку" царська влада закрила, „Радою"), який стає головною трибуною українства аж до вибуху війни. Чикаленко — всеукраїнець, обіймає любячим серцем й Галицьку Україну. За його гроші збудовано у Львові величавий „Академічний Дім", при його матеріяльній помочі „Наукове Товариство ім. Шевченка" прийшло в посідання великої камяниці при ул. Чарнецького, в якій тепер міститься бібліотека і музей нашої західно-української академії наук. Сам член управи політичної організації „Товариство Українських Поступовців", підпомагає Чикаленко матеріяльно видавничу і політичну діяльність „Революційної Української Партії", в якій гуртувалася головним чином молодь.

На жаль, після вибуху революції двайцятилітні соціялісти ріжних закрасок усунули старого діяча-практика в тінь. Хоча він мав найбільше даних, щоби заняти одно з найбільш відповідальних місць в Українській Державі...

Після заливу України большевиками Чикаленко виїжджає заграницю. Живе з початку в Австрії і тяжко бідує, опісля обіймає посаду в Українській Господарській Академії в Подєбрадах. На еміґрації пише чудові „Спогади" (вийшли в трох томах накладом вид. „Діло"), а в них змальовує свою добу на Великій Україні. Читається її спогади як найцікавішу повість, з запертим віддихом. Перед читачем пересувається довга низка українських діячів, з якими доводилося Чикаленкови стрічатися чи то по дорозі життя, чи за спільною працею. А кожного з них характеризує автор рукою талановитого мистця слова. Як справді, Чикаленко має готовий до друку „Щоденник", в якому продовжує свої „Спогади", доведені до 1907. р. В „Щоденнику" обіймає Чикаленко рр. 1907—1917. На стид і сором — Чикаленко не може найти накладця на свій преінтересний „Щоденник". Думаємо, що тільки тому, що „Наукове Товариство ім. Шевченка" не знає ще, що його добродій шукає накладця на свою книжку. Думаємо, що Виділ Наукового Товариства, довідавшись про це, звернеться до Чикаленка з пропозицією видати його „Щоденник". Було би побажаним, щоби цей „Щоденник" появився на книгарських полицях як найскорше. Прикро робиться за нашу читаючу публику... Деньде оттака річ, як „Спогади" Чикаленка, розійшлася протягом кількох місяців, а в справі видання оттакого „Щоденника" видавці розщибаються. А у нас: „Спогади" ідуть пиняво, а за видавцем „Щоденника" треба пошукувати. Хоч один і другий твір являється зразком мемуаристики і прямо реведяцією про недавне минуле Наддніпрянської України. Зокрема „Щоденник", в якому у формі щоденних записок зображене передреволюційне десятиліття...

(Перемиський „Укр. Голос").

В. Дорошевич.

Казка про розумного богдихана і недобрих мандаринів.

Богдихан Фан-Джін-Тсіян був добрий богдихан і опікувався народом.

Коли до нього доходили чутки, щ ов якійсь провінції віцекороль гнобить горожан, негайно прикликав віцекороля перед свій престіл і приказував катови:

— Відрубай-но серденько, голівку тому драбови! Сподіюся, що на тамтім світі пізнають його і без голови по його всіх злочинах і гидотах.

І якстій іменував на місце засудженого иншого віцекороля, найліпшого з тих, яких йому поручали дорадники і міністри.

Богдихан Фан-Джін-Тсіян сам усе читав усякі повідомлення віцекоролеві.

У тих рапортах звичайно стояло, що весь Китай процвітає так, як цього ще не памятала історія — сонце світить дивно правильно, дощі падуть усе у відповідну пору і мешканці просто не знають, що мають робити з рижом!

Богдихан читав ці рапорти і думав:

— Чи то часом не брехня?

Раз прийшла йому думка до голови.

На другий день вранці повідомив міністрів і двораків, що виїздить, щоби нарадитися з тінями предків у святинях і лише в присутности одного довіреного старого приятеля відбув на провінцію Пе-Чі-Лі. В тій провінції щойно недавно йменував віцекоролем Тун-Фа-О. Він передовсім відріжнявся тим, що ансилав як найвідраднійші повідомлення, що сповняли радістю серце доброго володаря.

Як найшовся у столиці провінції, вступив до святині.

В святині застав велике збіговище народу. Всі клячали або лежали ниць на землі, валялися в пилі, заломлювали руки, дерли на собі одяг і зі сльозами в очах виголошували нарікання-молитви, яких головним змістом було:

— Святі предки наші, зробіть так, щоби Тун-Фа-О як найскорше закінчив своє життя на приказ доброго богдихана Фан-Джін-Тсіяна, сина сонця і батька великого огненного змія.

Небаром богдихан запримітив, що один із тих, що молилися, якийсь сивий і поморщений на лиці старець не плакав і не нарікав.

Усі горячо молилися, але старець молився ще горячійше як инші.

Богдихан наблизився, щоби підслухати за що молиться старець. Ось що почув:

— Святі предки наші! — молився старець. — Піддайте спасенну думку нашому доброму богдиханові, щоби оставив на становищі нашого віцекороля довге-предовге літа. І хай небеса позволять Тун-Фа-О дожити глибокої старости, а потім хай зачне життя наново і все в нашій провінції.

Богдихан розняв уста зі здивування; колиж старець скінчив молитву, спитав його:

— Скажи, чесний дідусю! Чи віцекороль Тун-Фан-О зробив тобі щось спеціяльно доброго, що так молишся за нього?

Старець усміхнувся гірко:

— Ще не народилася мати такого чоловіка, котрому Тун-Фан-О зробив би щось доброго. Зараз пізнати, що ти не тутешній, бо не завдав би ти мені таких немудрих питань.

— Чомуж отже молишся за нього? В цій провінції всі моляться, щоби богдихан як найскорше приказав відрубати голову Тун--Фа-О, а ти хочеш, щоби віцекороль царював тут як найдовше.

— То тому, — сказав старець — що то є молоді і нерозумні люде, не знають світа. А я вже жию під третім віцекоролем. Був тут віцекоролем Цу-Лі-Ку, чоловік завзятий, страшний. Злодії наповнили цілу провінцію. Ми молилися до предків від ранку до вечера: „Зробіть так, щоби богдихан велів відрубати голову Цу-Лі-Ку!" Небеса вислухали наші молитви. Син сонця візвав Цу-Лі-Ку до Пекіна і велів йому відрубати голову, а до нас прислав на віцекороля мандарина Ксанг-Хі-Ту. Але Ксанг-Хі-Ту був ще захланніший і жорстокіщий як його попередник. Стали ми знову молитися до богів, щоби піддав богдиханові думку покарання Ксанг-Хі-Ту. Небеса знову вислухали наші молитви. Богдихан прикликав до себе Ксанг-Хі-Ту і велів йому відрубати голову а нам прислав теперішнього Тун-Фа-О, аж коби небеса продовжили його життя на довгі-предовгі літа... Промандруй мандрівнику цілу провінцію здовж і впоперек: не побачиш ані одного лиця задоволеного, не побачиш ані одного ситого чоловіка. Ось чому нарід у своїй глупоті молиться до неба, щоби піддало думку богдиханові, що копче треба відрубати голову Тун-Фа-О... Я чоловік старий тай боюся, щоби небеса і цим разом не вислухали наших молитов. Богдихан прикаже стяти голову Тун-Фа-О і пришле нам иншого мандарина. А як цей инший буде ще гірший? Щоправда, я гадаю, що гіршого від Тун-Фа-О нема на світі, але хто то може знати, хто може заручити? Ні, хай вже краще останеться у нас і хай небеса продовжать дні життя його на довгі-довгі літа.

Посмутнів богдихан, як почув ці слова. Вернувся просто до Пекіна тай задержався просто аж у своїй палаті.

На другий день прикликав усіх своїх міністрів, дорадників та сказав:

— Наша мандрівка для наради з предками тривала коротше, як ми сподівалися. Наші предки дали нам лише одну мудру раду: відтепер, не зважаючи на всякі нарікання і чутки про наших віцекоролів, не зважаючи на всякі жалі і доказі, які до нас доходили би — ніколи не будемо їх змінювати. Хай так буде!

І так сталося.

І всі стали прославляти богдиханів розум.

А передовсім віцекоролі. Найщирішеж старець із убогої провінції Пе-Чі-Лі.

Переклав М. Тр...ий.

ЖАРТИ.

—o—

Суддя (до обвинуваченого): Ви мабуть знаєте, що ви тепер уже 28-ий раз стаєте перед судом, що тричі видалювано вас із міста, 18 разів ви були карані вязницею, а 7 разів грошевою карою. І тепер знову стаєте перед судом як обвинувачений!

Обвинувачений: Так, пане суддя, але чи є в нинішніх часах де чоловік, якому нічого не можна би закинути.

—o—

Готелевий портієр прийшов узяти комірне за кімнату, але застав лише маленьку донечку льокаторки.

— Мама забула лишити для вас гроші, — каже дівчинка.

— А ти відки знаєш?

— Мама сказала мені, як пішла до міста.

—o—

На виставці образів.

— Я волю великі образи. Малих образів не люблю.

— Чому? Ви певно маляр?

— Ні. Я оправляю образи.

—o—

Жінка: Нині прийшла якась бідна жінка, плакала гіркими сльозами і просила дати їй щось із переношених одягів.

Чоловік: А ти дала їй щось?

Жінка: Та дала, бо жаль мені було нещасної. Я дала їй твій старий одяг, що ти вже ходиш у ньому десять літ і свою суконку, тую, що то я купила собі тому два тижні, бо вона вже й так немодна.

—o—

— Пане доктор, я не можу жити без вашої дочки! Я вмру без неї!

— То найдіть собі якусь посаду, щоби не вмерти.

—o—

— Чому Ольга брала шлюб в аеропляні?

— Бо вона вмовила в себе, що на землі нема для неї відповідного чоловіка.

—o—

До зоольоґічного саду спроваджено нового оранґ-утана. Директор звіринця дуже цікавився коштовним звірятем. Колиж директор у справах бизнесу мусів виїхати, казав собі щодня подавати телеґрафічне повідомлення про стан здоровля оранґ-утана. Одного дня одержав директор таку телеґраму: „Все в порядку. Оранґ-утан здоров, але, здається, тужить за своїми приятелями. Що маємо робити, заки ви вернетеся?"

—o—

Також причина.

Два приятелі сидять у театрі на представленні дуже слабонької песи. Один завзято оплескує песу. Другий приятель схоплюється:

— Що? Тобі так дуже подобається ця страшна песа?!

— Ні.

— То чомуж оплескуєш?

— Щоби не заснути.

—o—

ЖАРТИ.

Забудькуватий.

Один добродій дістав два безплатні білети до театру. Та саме цьогож вечора запросила його одна родина до себе на вечерю. Пригадав собі це, як ішов із офісу і по дорозі здибався з приятелем і його жінкою.

— Може приймете від мене безплатні білети до театру. Я не можу пійти на представлення, бо саме пригадав я собі, що якраз на той час запросила мене якась нудна родина на вечерю до себе, то вже мусіти-му відпокутувати і там перенудьгувати той вечір.

— На жаль не можемо скористати з вашої ввічливости, бо то ми власне запросили вас до себе на вечерю.

—o—

Маленька Марійка вперше говорила через телефон. А саме закликав її телефоном батько з офісу. Мати держала донечку при телефоні. Марійка пізнала дуже добре батьків голос а потім питаєть ся:

— Мамо, а як ми видобудемо татка з такої маленької скриньки?.

—o—

— Як бачу, пані добродійко ваша донечка робить значні поступи в грі на фортепяні.

Дочка: Алеж я тепер не грала, я лише стріпувала стирочкою порох із фортепяну!

—o—

Якийсь пан купує на базарі у перекупки головку капусти і закладає на неї свій капелюх

— Пане! А ви навіщо закладаєте капелюх на капусту? — питається здивована перекупка.

— Бо моя жінка казала мені, щоби я купив капусту таку за велику, як моя голова — то мушу переконатися, чи ця капуста влізеться в мій капелюх.

—o—

КАСОВИЙ ЗВІТ У. Н. СОЮЗА
за місяць лютий 1927 р.

ПРИХІД:

Відділ	Заплатив	Відділ	Заплатив
1.	375.01	142.	98.69
2.	167.36	143.	14.99
3.	78.39	144.	65.06
4.	81.38	145.	48.92
5.	62.15	146.	74.25
6.	25.47	147.	319.09
7.	229.27	148.	9.82
8.	148.23	149.	46.06
9.	127.02	150.	26.76
10.	177.76	151.	62.39
11.	14.86	152.	55.87
12.	114.27	153.	20.03
13.	35.39	154.	40.92
14.	63.17	155.	317.38
15.	42.16	156.	68.09
16.	33.08	157.	42.37
17.	24.82	158.	29.69
18.	110.19	159.	67.64
19.	9.19	160.	85.66
20.	157.72	161.	92.26
21.	52.99	162.	50.44
22.	88.81	163.	92.78
23.	27.25	164.	66.33
24.	131.54	165.	103.27
25.	37.03	166.	16.42
26.	54.41	167.	37.96
27.	40.05	168.	124.07
28.	182.93	169.	41.48
29.	160.44	170.	180.87
30.	66.80	171.	44.66
31.	144.23	172.	21.61
32.	39.62	173.	23.45
33.	51.77	174.	36.19
34.	103.46	175.	96.51
35.	25.03	176.	42.27
36.	80.83	177.	64.35
37.	48.24	178.	35.11
38.	223.56	179.	168.35
39.	101.50	180.	7.43
40.	26.54	181.	127.47
41.	38.17	182.	111.17
42.	101.03	183.	107.69
43.	34.83	184.	7.33
44.	138.38	185.	77.63
45.	174.91	186.	65.54
46.	34.04	187.	50.99
47.	26.32	188.	22.94
48.	44.74	189.	30.78
49.	13.99	190.	9.60
50.	36.45	191.	66.37
51.	53.75	192.	53.90
52.	25.09	193.	152.98
53.	46.11	194.	16.86
54.	20.11	195.	35.26
55.	54.99	196.	42.38
56.	102.12	197.	37.03
57.	101.63	198.	58.57
58.	74.64	199.	9.76
59.	122.67	200.	79.68
60.	16.43	201.	53.09
61.	58.53	202.	33.00
62.	76.25	203.	101.47
63.	255.50	204.	82.72
64.	64.10	205.	20.06
65.	268.98	206.	305.06
66.	107.21	207.	45.30
67.	119.92	208.	34.39
68.	32.42	209.	138.59
69.	96.35	210.	39.92
70.	243.96	211.	116.88
71.	14.76	212.	28.88
72.	56.28	213.	266.78
73.	90.85	214.	39.01
74.	63.81	215.	34.50
75.	87.06	216.	42.96
76.	215.56	217.	301.42
77.	98.09	218.	239.78
78.	143.25	219.	52.56
79.	6.16	220.	120.50
80.	41.91	221.	285.11
81.	123.78	222.	11.51
82.	52.47	223.	158.96
83.	69.41	224.	12.38
84.	15.04	225.	31.61
85.	112.46	226.	19.56
86.	185.67	227.	62.85
87.	108.58	228.	44.04
88.	6.05	229.	202.29
89.	7.28	230.	184.90
90.	210.76	231.	55.91
91.	202.42	232.	60.30
92.	15.49	233.	55.25
93.	29.83	234.	126.35
94.	180.94	235.	99.58
95.	69.41	236.	74.88
96.	146.88	237.	167.24
97.	45.74	238.	63.89
98.	148.90	239.	175.37
99.	150.47	240.	13.94
100.	70.64	241.	66.60
101.	55.13	242.	122.20
102.	293.78	243.	99.70
103.	65.42	244.	30.04
104.	166.28	245.	127.36
105.	122.72	246.	34.60
106.	186.89	247.	219.11
107.	53.56	248.	46.16
108.	96.60	249.	33.37
109.	101.00	250.	20.70
110.	23.46	251.	125.19
112.	151.83	252.	50.57
113.	97.90	253.	61.14
114.	57.59	254.	112.77
115.	21.50	255.	61.82
116.	54.58	256.	25.15
117.	73.28	257.	97
118.	71.13	258.	28.71
119.	36.56	259.	138.15
120.	130.38	260.	22.80
121.	84.75	261.	25.86
122.	49.18	262.	39.15
123.	89.87	263.	46.97
124.	84.46	264.	19.07
125.	16.09	265.	39.13
126.	87.09	266.	78.80
127.	89.34	267.	34.78
128.	55.07	268.	47.15
129.	31.97	269.	43.51
130.	197.12	270.	144.30
131.	21.40	271.	34.37
132.	120.95	272.	7.13
133.	147.80	273.	74.62
134.	34.91	274.	128.96
135.	101.29	275.	65.07
136.	133.91	276.	348.08
137.	120.50	277.	59.71
138.	45.10	278.	48.70
139.	60.01	279.	8.38
140.	45.69	280.	102.07
141.	18.12	281.	20.27
282.	149.25	332.	58.45
283.	101.69	333.	88.98
284.	24.21	334.	84.95
285.	37.55	335.	72.57
286.	64.68	336.	121.83
287.	15.53	337.	15.98
289.	23.11	338.	230.57
290.	51.83	339.	61.96
291.	25.70	340.	18.15
292.	211.73	341.	54.00
293.	25.98	342.	141.53
294.	46.10	343.	16.21
295.	177.41	344.	30.85
296.	209.53	345.	94.69
257.	17.50	346.	18.89
298.	150.41	347.	52.18
299.	51.48	348.	15.38
300.	246.40	349.	43.41
301.	89.03	350.	57.63
302.	7.82	351.	44.35
303.	47.63	352.	51.01
304.	23.11	353.	13.20
305.	58.28	354.	41.31
306.	14.26	355.	41.29
307.	27.25	356.	24.77
308.	99.10	357.	34.20
309.	32.89	358.	28.72
310.	35.98	359.	30.31
311.	16.13	360.	29.66
312.	33.38	361.	176.50
313.	16.74	363.	112.44
314.	10.92	364.	178.28
315.	16.56	365.	97.35
316.	209.60	367.	191.55
317.	93.62	369.	149.63
318.	93.23	370.	193.62
319.	25.05	371.	81.11
320.	71.09	279.	61.25
321.	100.35	380.	24.78
322.	20.20	381.	26.56
323.	44.47	384.	91.31
324.	110.74	385.	193.08
325.	40.32	388.	170.90
326.	130.50	392.	15.97
327.	29.97	393.	24.96
328.	15.26	396.	77.19
329.	15.02	400.	41.63
330.	93.46	401.	29.04
331.	24.57		

З місячних вкладок старих родів обезп. 30,191.84

Відділ	Заплатив	Відділ	Заплатив
25.	8.18	160.	12.06
26.	8.30	167.	2.06
31.	6.08	177.	12.99
34.	2.10	195.	5.45
38.	8.11	217.	8.53
56.	3.53	218.	1.70
59.	3.72	229.	2.87
61.	4.77	237.	2.36
64.	2.16	242.	3.41
65.	4.00	245.	9.49
67.	2.07	246.	1.00
84.	1.96	265.	3.64
87.	2.37	266.	4.73
90.	3.46	268.	2.24
91.	2.14	276.	5.20
92.	2.04	281.	7.97
97.	10.01	284.	1.06
105.	3.38	295.	3.30
106.	6.04	309.	4.11
110.	8.58	323.	3.23
129.	3.05	333.	1.89
130.	5.69	338.	1.53
131.	1.72	350.	1.35
133.	4.33	357.	8.12
142.	2.16	359.	3.67
143.	7.86	385.	6.29
147.	3.63		

З місячних вкладок нових родів обезп. 241.69

Разом від членів	30,433.53
Процент від морґечів	4,227.72
Процент від бондів	1,070.00
Сплата морґечів	585.00
Сирітські части по бл. п.:	
Йосиф Козак, в. 221	400.00
Марія Варга, в. 223	250.00
Разом	36,966.25

РОЗХІД:

Посмертне по бл. п.:

Яким Рекрутяк, в. 330	500.00
Кирило Качор, в. 324	1,000.00
Йосиф Козак, в. 221	1,000.00
Еміль Баліцький, в. 332	1,000.00
Андрій Дичко, в. 38	1,000.00
Мик. Вербяний, в. 169	1,000.00
Роман Миронюк, в. 370	500.00
Григорій Рішко, в. 29	1,500.00
Марія Варга, в. 223	500.00
Анна Янофчик, в. 173	1,000.00
Мих. Бродич, в. 90	1,000.00
Тома Пиндус, в. 282	1,000.00
Юрій Бурак, в. 206	1,000.00
Яфинка Олійник, в. 202	1,000.00
Ів. Новаковський, в. 320	1,000.00

Запомоги з фонду запомогового:

Михайло Крупа, в. 8	25.00
Мих. Сидор, мол., в. 70	25.00
Дм. Оришко, в. 79	50.00
Деодор Винник, в. 90	50.00
Василь Шак, в. 91	100.00
П. Предзімірський, в. 99	20.00
Ст. Лещишин, в. 99	100.00
Арсеній Гербуш, в. 106	50.00
Йосиф Рудик, в. 127	50.00
Василь Липовий, в. 139	50.00
Іван Михальчук, в. 144	50.00
Петро Паньчак, в. 179	13.00
Петро Пецик, в. 191	25.00
Петро Ірха, в. 192	50.00
Микола Сичик, в. 192	25.00
Ілько Костецький, в. 197	75.00
Ст. Яворський, в. 199	75.00
Анна Кіцак, в. 202	46.00
Іван Мисливий, в. 230	50.00
Марія Ріпка, в. 232	50.00
Іван Бобак, в. 235	50.00
Марія Карбовник, в. 254	25.00
Юрій Онуфрій, в. 276	500.00
Семен Кучмій, в. 316	50.00
Василь Проць, в. 345	25.00
Василь Притула, в. 365	50.00
Й. Березіцький, в. 370	50.00

Виплати з фонду сирітського по бл. п.:

С. Буяновський, в. 211	600.00
Ал. Млинарек, в. 13	70.18
Петро Підлипчак, в. 4	400.00
Семен Мацек, в. 391	135.37

Виплати з фонду конвенційного.

Кошта подорожі і дієти гол. урядників на річне засіданнє	1,594.92

Виплати з фонду адміністраційного.

Свобода за орган	3,897.00
Прибори для членів від.	750.00
Платня гол. уряду	520.00
Кошта подорожі голов. предс. на засіданнє Екзекутиви У. Н. С.	17.00
Видатки канцелярій: почта, експр., тел. і ин.	37.98
Разом	23,751.45

ЗІСТАВЛЕННЄ.

Готівка з кінцем міс. січня остала	363,882.48
Прихід за лютий	36,966.25
Разом	400,848.73
Розхід за лютий	23,751.45
Готівка з кінцем міс. лютого остає	377,097.28

БІЛЯНС:

Стан чинний:

Готівка	377,097.28
Морґечі	839,482.50
Бонди	362,001.23
Реальність	19,500.00
Друкарня	10,000.00
Разом	$1,608,081.01

Стан довжний:

Фонд посмертний	1,084,780.19
„ резервовий	251,907.05
„ запомоговий	55,066.14
„ адміністрац.	32,457.89
„ конвенційний	13,420.43
„ народний	6,067.95
„ сирітський	164,381.36
Разом	$1,608,081.01

Теодор Грицей, гол. предс.
В. Левчик, гол. касієр;
Р. Слободян, г. фін. секр.

КАСОВИЙ ЗВІТ У. Н. СОЮЗА
МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ
за місяць лютий 1927 р.

ПРИХІД:

Відділ	Заплатив	Відділ	Заплатив
1.	23.18	89.	2.05
2.	13.75	90.	32.18
3.	13.75	91.	23.20
4.	2.70	93.	3.38
5.	6.75	94.	13.50
6.	3.75	95.	8.00
7.	35.48	96.	14.25
8.	11.93	97.	4.50
9.	22.03	98.	7.00
10.	3.60	99.	21.20
14.	1.35	100.	5.65
15.	7.45	102.	25.05
16.	7.45	103.	3.85
18.	9.90	104.	20.70
20.	8.80	105.	10.35
21.	6.10	106.	4.30
22.	15.75	107.	4.50
23.	2.70	108.	8.22
24.	15.30	109.	12.83
25.	1.15	110.	90
26.	1.15	112.	13.75
27.	2.70	113.	5.75
28.	23.25	114.	7.00
29.	14.20	115.	25
30.	8.10	116.	9.90
31.	25.65	118.	3.60
34.	15.10	120.	13.73
35.	2.95	121.	12.15
36.	50	123.	5.40
38.	22.75	124.	15.55
39.	6.08	126.	2.25
40.	2.70	127.	9.45
41.	2.55	128.	6.55
42.	9.25	130.	6.50
43.	2.50	131.	3.45
44.	21.30	132.	20.25
45.	13.09	133.	8.35
46.	50	135.	6.30
47.	2.55	136.	14.63
50.	6.10	137.	17.33
51.	1.60	139.	2.95
52.	75	140.	90
53.	4.95	142.	10.35
55.	6.35	144.	2.50
56.	18.90	145.	1.65
57.	7.45	146.	7.43
58.	9.75	147.	43.20
59.	12.85	148.	4.50
61.	5.63	149.	6.98
62.	7.20	153.	3.60
63.	27.00	155.	49.50
64.	6.55	156.	9.25
65.	30.40	158.	1.80
66.	4.28	159.	8.33
67.	13.28	160.	13.30
68.	2.50	161.	6.55
69.	4.50	162.	5.65
70.	28.58	163.	9.00
72.	8.75	164.	4.90
73.	7.88	165.	5.25
74.	2.65	166.	1.58
75.	17.80	167.	2.95
76.	26.55	168.	18.25
77.	8.55	170.	11.95
78.	2.95	171.	25
80.	5.15	174.	4.45
81.	6.55	175.	6.75
82.	5.10	176.	2.05
83.	10.80	177.	5.25
85.	11.90	179.	22.05
86.	7.75	181.	14.00
87.	14.85	182.	7.00
88.	90	183.	4.35
187.	75	282.	22.73
188.	75	283.	11.25
189.	2.25	284.	3.40
191.	1.80	285.	4.50
192.	2.50	286.	75
193.	8.55	288.	20.93
196.	2.95	289.	3.15
197.	75	290.	2.30
198.	3.25	292.	19.25
200.	13.05	293.	1.35
201.	5.40	294.	4.72
203.	6.30	295.	17.55
204.	3.10	296.	8.75
205.	4.35	297.	3.50
206.	36.90	298.	6.55
207.	2.70	299.	2.70
208.	2.25	300.	18.00
209.	17.85	301.	11.00
210.	5.65	302.	75
211.	8.35	305.	2.50
212.	1.65	306.	50
213.	21.60	307.	3.45
214.	7.20	308.	17.30
217.	33.75	309.	1.80
218.	37.15	310.	4.05
219.	4.05	312.	4.28
220.	14.40	314.	1.60
221.	10.58	316.	23.20
223.	23.45	317.	11.25
224.	2.25	318.	6.76
226.	2.50	320.	7.65
227.	3.60	321.	14.65
228.	5.25	323.	7.00
229.	20.05	324.	12.60
230.	18.45	326.	16.65
231.	5.85	328.	2.30
232.	4.50	330.	3.45
233.	25	331.	3.60
234.	27.45	332.	5.70
235.	4.73	333.	7.45
236.	5.00	334.	4.50
237.	18.23	335.	5.00
238.	4.50	336.	7.50
239.	15.75	337.	1.15
241.	7.65	338.	27.25
242.	10.36	339.	9.90
243.	19.15	341.	3.83
244.	2.25	342.	19.80
245.	12.85	343.	2.50
246.	3.60	344.	1.80
247.	29.05	345.	8.40
248.	3.83	346.	4.50
250.	2.70	347.	5.90
251.	12.60	350.	1.80
252.	4.10	351.	4.25
253.	2.95	352.	10.60
258.	3.85	355.	3.83
259.	19.13	357.	3.40
260.	4.95	359.	1.50
261.	2.70	360.	4.50
262.	7.20	361.	10.15
263.	5.40	363.	18.23
264.	4.50	364.	12.85
265.	3.60	365.	12.85
266.	3.15	367.	9.90
267.	3.85	369.	20.50
268.	1.50	370.	9.00
269.	5.40	371.	11.05
270.	19.15	379.	4.05
271.	2.75	380.	4.28
273.	5.00	384.	13.50
274.	10.13	385.	24.75
275.	6.55	388.	14.15
276.	44.80	396.	11.70
278.	8.10	401.	3.60
281.	2.84		

З місячних вкладок	2,764.22
Процент від морґечу	540.00
Разом	3,304.22

РОЗХІД:

Виплати посмертних запомог по бл. п.:

Мих. Савіцький, в. 211	93.00
Агафія М. Кос, в. 295	10.00

Виплати з фонду адміністраційного:

Платня помічних сил	240.00
Прибори для чл. і від.	285.00
Видатки канцелярійні	15.98
Разом	643.98

ЗІСТАВЛЕННЄ:

Готівка з кінцем міс. січня остала	47,414.27
Прихід за лютий	3,304.22
Разом	50,718.49
Розхід за лютий	643.98
Готівка з кінцем міс. лютого остає	50,074.51

БІЛЯНС.

Стан чинний:

Готівка	50,074.51
Морґечі	46,600.00
Разом	$96,674.51

Стан довжний:

Фонд посмертний	72,919.37
„ адміністрац.	23,755.14
Разом	$96,674.51

Теодор Грицей, гол. предс.
В. Левчик, гол. касієр;
Р. Слободян, г. фін. секр.

ПОВІДОМЛЕННЄ.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕМОКРАТИЧНИЙ КЛЮБ В НЮ ЙОРКУ повідомляє отсим, що В НЕДІЛЮ, 12. ЧЕРВНЯ 1927 Р. — Устроює — СВІЙ 4-тий РІЧНИЙ

ПІКНІК

в Белведір Парку, Норт Біч, Л. Ай., і просить всі нюйорські організації стриматись від устроювання подібних підприємств того дня. 53-4

Виділ.